

РЕШЕНИЕ

№ 37014

гр. София, 10.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 31.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Жана Петрова

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **8392** по описа за **2025** година докладвано от съдия Диана Стамболова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на М. Т. Г. чрез адвокат М. Г. срещу Решение № 1531/23.04.2025г. по НАХД № 16029/2024г. на СРС, 132 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 24-4332-023164/02.10.2024г., издадено от началник група в СДВР, отдел „Пътна полиция СДВР“, с което на Г. са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 20,00 лева за нарушение на чл. 5, ал. 2, т. 1 от ЗДвП на основание чл. 185 от ЗДвП, и „глоба“ в размер на 100,00 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 2 месеца за нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП. Касаторът развива доводи, че оспореното решение е неправилно, като постановено при съществени процесуални нарушения и неспазване на материалния закон. Моли съда да постанови решение, с което да отмени изцяло оспореното решение и вместо него да постанови друго, с което да отмени наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът чрез процесуалния си представител поддържа подадената жалба. Ответникът по касационната жалба началник група в СДВР, отдел „Пътна полиция СДВР“, редовно призован, не се представлява, с писмено становище чрез процесуалния си представител оспорва подадената жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на С. градска прокуратура дава заключение, че жалбата е неоснователна, а решението на СРС като правилно следва да бъде оставено в сила.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН и от надлежна страна, поради което е допустима. Наведените доводи в същата представляват касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК, приложим по препращане от чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

За да постанови обжалваното решение, СРС е установил релевантните за случая факти въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства, при което е приел за установена следната фактическа обстановка:

Към 17.07.2024г. М. Т. Г. и Д. Л. Д. – Г. били женени, като същите се намирали в процес на развод. От брака си лицата имали две деца. Към посочената дата Г. живеела на адрес [населено място], кв. Л., [улица]. На посочената дата Г. се връщал от почивка с двете си деца, които се намирали в управлението от него автомобил с марка „БМВ“, модел Х 3, с рег. [рег.номер на МПС]. По предварителна уговорка с майката същият следвало да мине през адреса ѝ с автомобила си, за да остави багажа на децата. Около 17,45 часа Г. се намирал на адреса, паркирал автомобила в уширение на пътя пред блок 2, вх. А на [улица], от който излязла съпругата му. Чрез няколко пренасяния багажът бил свален от автомобила. Около 17,58 часа майката се сбогувала с децата, намиращи се на задната седалка в автомобила, като стояла до задната дясна врата, протягвайки се, за да прегърне децата, при което от торса нагоре тялото се намирало в автомобила през отворения заден десен прозорец, а двата крака – в непосредствена близост пред задната дясна гума на автомобила. Касаторът запалил автомобила, включил на скорост и потеглил, като задната гума се качила върху левия крак на жената, която изпищяла от болка. След няколко секунди Г. върнал автомобила назад, за да освободи лявото ѝ стъпало изпод гумата, докато съпругата му лазейки се придвижила до пейката пред блока. Касаторът слязъл от автомобила и предложил на пострадалата да се качи в автомобила, но тя му казала, че не може да ходи, след което той потеглил с автомобила и разстроените деца, оставяйки я на място. След около 20 минути Г. се качила до апартамента си и се обадила на свои близки, които я закарали до УМБАЛСМ „Н.И.Пирогов“, където направили снимка и поставили като диагноза „контузия“ на стъпалото. На място дошъл полицейски инспектор Д., били снети сведения, съставени докладната записка и протокол за ПТП по данни на пострадалата.

Съставен е АУАН № 0582932/14.08.2024г. от младши автоконтролър С. А. Д., оправомощен със заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. и заповед № 513з-586/26.01.2017г. Актът е съставен на основание чл. 40, ал. 4 от ЗАНН и предявен на касатора на същата дата. Актът е съставен по документи и показания на пострадалата, доколкото актосъставителят не е присъствал при настъпване на инцидента и впоследствие при съставяне на протокола за ПТП. В АУАН е прието, че Г. виновно е нарушил разпоредбите на чл. 5, ал. 2, т. 1 и чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП, като не е бил внимателен и предпазлив към уязвимите участници в движението, каквито са пешеходците, и е напуснал местопроизшествието, без да уведоми органите на МВР на територията.

При сходни изводи от фактическа и правна страна на 02.10.2024г. е издадено обжалваното наказателно постановление от началник група в СДВР, отдел „Пътна полиция СДВР“, оправомощен със заповед № 8121з1632/02.12.2021г. и заповед № 8121К-13180/23.10.2019г., и предвид акт за встъпване в длъжност от 29.10.2019г.

За да постанови оспореното решение районният съд е приел, че при издаването на наказателното постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения. Прието е също така за безспорно установено, че касаторът е осъществил състава на визираните административни нарушения, същите не съставляват маловажно нарушение по смисъла на чл.28 от ЗАНН и наложените наказания са в рамките на предвидения в закона размер, правилно са

индивидуализирани и способстват за изпълнение на целите по смисъла на чл.12 от ЗАНН.

При постановяване на решението районният съд не е допуснал нарушение на закона.

Настоящата касационна инстанция намира, че въззивният съд е изследвал всички относими към спора обстоятелства, излагайки мотиви, чрез които е направена връзката между приетите за установени фактически обстоятелства и съответните правни изводи.

При правилно изяснена фактическа обстановка, първостепенният съд е достигнал до законосъобразния извод за съставомерност на деянията, за които е санкциониран касатора. Обвинението е подкрепено от писмените и гласни доказателства, които са безпротиворечиви и взаимно допълващи се и установяват изложената в НП фактическа обстановка. Районният съд подробно се е аргументирал защо дава вяра на всяко едно от изброените доказателства. Изследвани са всички релевантни за спора обстоятелства, обсъдени са в съвкупност събраните доказателства и въз основа на съдът е приел, че касаторът е извършил вменените му нарушения, във връзка с което правилно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност.

Съдът намира, че от събраните по делото доказателства се установява по несъмнен начин извършването на процесните нарушения, а именно че на 17.07.2024 г. около 17,58 часа в [населено място], на [улица] пред № 66, [жилищен адрес] Г. виновно е нарушил разпоредбите на чл. 5, ал. 2, т. 1 и чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП, като не е бил внимателен и предпазлив към уязвимите участници в движението, каквито са пешеходците, и е напуснал местопроизшествието, без да уведоми органите на МВР на територията.

Наложено наказание в обжалваното наказателно постановление за нарушение на чл. 5, ал. 2, т. 1 от ЗДвП „глоба“ в размер на 20 лева законодателят е предвидил в абсолютен размер, без да предоставя възможност да се индивидуализира същото в определени граници, поради което санкционната разпоредба е приложена правилно. Същото се отнася до наложените наказания „глоба“ в размер на 100 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 2 месец за нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП и на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП. Настоящата съдебна инстанция споделя извода на първостепенния съд, че определянето на същите към средните до минимално предвидените размери е правилно индивидуализирано, както и че целите на наказанието по чл.12 от ЗАНН ще бъдат постигнати с определените наказания.

По изложените съображения съдът намира, че при постановяване на обжалваното решение не са допуснати съществени нарушения на процесуални правила или на материалния закон, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и във връзка с чл.63д от ЗАНН, искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 130 лева съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим съгласно чл.144 от АПК във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ /обн., ДВ, бр. 5 от 17.01.06г./.

Водим от горното и на осн. чл. 221, ал.2, предл. I от АПК, Административен съд София - град, XV касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1531/23.04.2025г. по НАХД № 16029/2024г. на СРС, 132 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 24-4332-023164/02.10.2024г., издадено от началник група в СДВР, отдел „Пътна полиция СДВР“.

ОСЪЖДА М. Т. Г., ЕГН [ЕГН] от [населено място] да заплати на СДВР съдебни разноски по делото в размер на 130 /сто и тридесет/ лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.